

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 80/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Chmelom, Advokátska kancelária, Royova 9, Piešťany, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 73/09, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Chmelom, Advokátska kancelária, Royova 9, Piešťany, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 73/09 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza najmä, že je trestne stíhaný pre trestný čin pozbavenia osobnej slobody podľa § 232 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, 2 písm. c) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Uvedená trestná vec bola vedená na Prezídiu Policajného zboru Košice pod ČVS: PPZ-27/BOK-V-2009, pričom dozor nad vyšetrovaním vykonáva krajská prokuratúra vo veci vedenej pod sp. zn. Kv 73/09.

Sťažovateľ bol však zároveň «rozsudkom Špeciálneho trestného súdu v Pezinku zo dňa 29.02.2009 v trestnej veci vedenej pod č. k: BB-3T/3/2008 uznaný za vinného spolu s ostatnými spoluobžalovanými v zhode s obžalobou a bol mu uložený trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 11 rokov za použitia aspiračnej zásady. Tento rozsudok sa stal právoplatným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.09.2010 pod č. k.: 2Toš/5/2009... Dňa 26.01.2015 Špecializovaný trestný súd v Pezinku pod č. k.: BB-4 Nt/4/2013 rozhodol a povolil u sťažovateľa a v uznesení vymenovaných odsúdených obnovu konania, pričom zrušil výrok o treste vyneseny v rozsudku zo dňa 29.03.2009. Následne dňa 22.05.2015 Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica v trestnej veci sťažovateľa a spol. rozhodol a sťažovateľa uznal za vinného a odsúdil ho na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní deväť rokov. Sťažovateľ sa vzdal odvolania a teda voči nemu nadobudol rozsudok Špecializovaný trestný súd v Pezinku pod č. k.: BB-4 Nt/4/2013 právoplatnosť. Sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody za skutky uvedené v citovaných rozhodnutiach už viac ako päť rokov.

Trestné stíhanie proti sťažovateľovi a dvoch spoluobvinených za skutky vykonané v mesiacoch jún až august 2005 sa začalo uznesením Prezídia PZ, úrad boja proti organovanej kriminalite, odbor Východ, odd. vyšetrovania Košice sp. zn. ČVS. PPZ-27/BOK-V-2009 zo dňa 28.03.2009 pre trestný čin pozbavenia osobnej slobody

podľa § 232 ods.1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1,2 písm. a) a b) Trestného zákona účinného do 31.12.2005. Dňa 04.05.2009 pod sp. zn. ČVS. PPZ-27/BOK - V-2009 bolo začaté trestné stíhanie voči sťažovateľovi a piatich spoluobvinených pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1,2 písm. c) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2005. Dňa 24.06.2009 Prezídium PZ, úrad boja proti organovanej kriminalite, odbor Východ, odd. vyšetrovania Košice pod sp. zn. ČVS. PPZ-27/BOK - V-2009 vydal uznesenie, ktorým spojil na spoločné konanie trestnú vec sťažovateľa a ďalších piatich spoluobvinených. Sťažnosť proti označeným uzneseniam sťažovateľ nepodal, opačne spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní. Dňa 09.10.2009 Prezídium PZ, úrad boja proti organovanej kriminalite, odbor Východ, odd. vyšetrovania Košice pod sp. zn. ČVS. PPZ-27/BOK - V-2009 vydal uznesenie, ktorým vylúčil trestnú vec sťažovateľa a dvoch spoluobvinených zo spoločného konania. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Trnava č. k.: Tp 39/09 zo dňa 30.03.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k.: 6Tpo/15/2009 zo dňa 16.04.2009 z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Dňa 22.07.2009 Krajská prokuratúra v Trnave pod č. k.: Kv 23/09-69 vydala príkaz na prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu, pretože pominuli dôvody väzby, vyšetrovateľ v rámci prípravného konania zabezpečil rozhodnú časť dôkazných prostriedkov vzťahujúcich sa na konanie sťažovateľa a dvoch spoluobvinených. Krajská prokuratúra v Trnave v príkaze konštatovala, že obvinení počas celého konania spolupracovali s orgánmi činnými v trestnom konaní a ich výpovede sú vierohodné a z ich výpovedí možno vyvodit' záver, že si plne uvedomili a oľutovali svoje protiprávne konanie. Dôvod väzby u sťažovateľa overením pravdivosti jeho doznania zanikol a dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti bola rozptýlená. Sťažovateľ bol dňa 22.07.2009 prepustený z väzby na slobodu...

Ako obhajca sťažovateľa, vtedy obvineného, som dňa 30.05.2011 požiadal Krajskú prokuratúru v Trnave o podanie informácie, z dôvodu uplynutia dvoch rokov odo dňa prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu a zároveň som požiadať o informáciu o vykonaných úkonoch Krajskej prokuratúry v Trnave v trestnej veci sťažovateľa. Krajská prokuratúra v Trnave dňa 10.06.2011 vo svojom upovedomení mi oznámila, že nie je možné

ukončiť so sťažovateľom postup podľa § 232 Trestného poriadku, nakoľko nie je z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vypracovaný a doručený rozsudok v predchádzajúcej trestnej činnosti sťažovateľa... Po uplynutí ďalšieho roku Krajská prokuratúra v Trnave dňa 12.09.2012 rozhodla uznesením podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 230 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku a prerušila trestné stíhanie sťažovateľa a spoluobvinených. Dňa 26.04.2013 som sa listom obrátil na Krajskú prokuratúru v Trnave ako obhajca sťažovateľa, stále obvineného a poukázal na čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom som, požiadal o konanie v trestnej veci obvineného [REDAKOVANÉ]. V odpovedi Krajská prokuratúra v Trnave dňa 27.05.2013 zaujala stanovisko, že sťažovateľovi, keďže si uvedomil svoje protispoločenské konanie a mimoriadne spolupracoval pri odhalení trestnej činnosti organizovanej skupiny, čím splnil zákonné podmienky na prerušenia trestného konania, bola „daná mu tak možnosť v priebehu plynutia času preukázať opodstatnenosť poskytnutej výhody a v konečnom dôsledku po vyhodnotení jeho ďalšieho spôsobu života dosiahnuť až zastavenie trestného stíhania. Nie je preto možné hovoriť, že v konaní prerušením vznikajú prietahy porušujúce práva obvineného, nakoľko práve doba prerušenia je tým benefitom v prospech obvineného...“ Prokurátor krajskej prokuratúry ďalej poukazuje na to, že „obvineným mohol byť uložený viacročný nepodmienečný trest odňatia slobody a preto doba prerušenia a pozorovania ďalšieho života obvinených... sa počíta na roky.“ V rámci obhajoby sťažovateľa som požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky listom zo dňa 10.09.2014 o preverenie spisu Krajskej prokuratúry v Trnave č. k. Kv 73/09, v ktorom som vyslovil názor, že v trestnom konaní proti sťažovateľovi nastali prietahy. V odpovedi zo dňa 20.10.2014 mi Generálna prokuratúra dala na vedomie, že z obsahu môj podnet bol posúdený ako opakovaný a „Dospeli sme k záveru, že vybavenie je síce postavené výrazne v prospech Vášho klienta obv. [REDAKOVANÉ], avšak v plnom súlade so zákonom“... Dňa 23.07.2015 som podal na Krajskú prokuratúru v Trnave návrh na o konanie podľa § 232 Trestného poriadku. V odpovedi mi Krajský prokurátor pán JUDr. Ivo Vendel dňa 11.08.2015 odpovedal, že je možné súhlasiť „so značnou časťou Vášho písomného vyjadrenia, ale aj správania sa obvineného počas doterajšieho výkonu trestu“ a ďalej poukazuje na najdôležitejší moment, za ktorý považuje „očakávanú výpoveď aj Vášho

klienta v trestnej veci samotnej obvinenej [REDAKOVANÉ]“ a považuje tento moment, teda výpoveď sťažovateľa v pozícii svedka v označenej trestnej veci za kľúčový „k zodpovedaniu všetkých dôležitých otázok... aj vo vzťahu k Vášmu klientovi“. V stanovisku Krajskej prokuratúry v Trnave zo dňa 27.05.2013 sa však konštatuje, že doba prerušenia a pozorovania ďalšieho života sťažovateľa, ako obvineného, sa môže počítať na roky. ...

Zhrnúc vyjadrenia prokurátorov Krajskej prokuratúry v Trnave javí opodstatnený záver, že je na sťažovateľa, ktorý bude vypovedať v pozícii svedka v trestnej veci obvinenej D. P. vyvíjaný nátlak s možným záverom, pre prípad, že v pozícii svedka nebude vypovedať ako sa od neho očakáva, tak jeho trestná vec vedená pod č. k.: Kv: 73/09 môže byť prerušená niekoľko rokov pri hrozbe, ako píše prokurátor krajskej prokuratúry: „Dĺžka lehoty tak priamo závisí od závažnosti trestnej činnosti, ktorej sa obvinený dopustil a nožnej sankcie za túto trestnú činnosť“, teda pri hrozbe napr. aj niekoľkoročného nepodmienečného trestu odňatia slobody. Zastávam preto názor, že prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave, by mal konať a nepodmieňovať svoje rozhodnutie o pokračovaní v konaní v trestnej veci sťažovateľa skutočnosťami, ktoré priamo nesúvisia s trestnou vecou sťažovateľa...

Európsky súd pre ľudské práva všeobecne nepovažuje prokurátora za nezávislý a nestranný orgán v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože v zásahu prokurátora chýbajú záruky riadneho súdneho konania, prokurátor sa rozhoduje z úradnej moci, požíva značnú voľnosť pri rozhodovaní v tom, aké kroky urobí a len s ťažkosťami možno naňho hľadieť ako na nestranného, pretože následne môže konať proti dotknutej osobe v súdnom konaní. Aj keď krajská prokuratúra tvrdí, že koná v prospech sťažovateľa, nemožno jej v zmysle EŠLP priznať postavenie orgánu, ktorý koná z dôvodu odstránenia porušenia článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Skutky, ku ktorým sa sťažovateľ priznal a spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní na ich objasnení a odhalení sa stali v mesiacoch jún až august 2005 a sťažovateľ nemôže niesť zodpovednosť za skutočnosti súvisiace a týkajúce sa obvinenej D.P., možnú dôkazovú núdzu a s ňou súvisiacimi procesnými úkonmi orgánov činných v trestnom konaní...

... Na základe uvedených skutočností je sťažovateľ presvedčený o porušení svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov priznaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote a práva na spravodlivý súdny proces priznaného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Trnave v označenej trestnej veci.

Pred podaním sťažnosti sa sťažovateľ zastúpení obhajcom domáhal nápravy a konania na Krajskej prokuratúry v Trnave, ako aj na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Vo veci sa nekoná a sťažovateľ nedosiahol ochranu svojho práva priznaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy... a práva priznaného a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

... Sťažovateľ po rozhodnutí Špecializovaného trestného súdu naplní na budúci rok zákonnú dobu vo výkone trestu, ktorá ho oprávňuje na podanie žiadosti o podmieňané prepustenie na slobodu, teda prechováva legitímnu nádej, že po rokoch vo výkone trestu sa dostane na slobodu a táto nádej mu dáva silu začať „nový život“ s odmietnutím správania sa a skutkov, ktoré vykonal pred viac ako desiatimi rokmi, keď bol pod vplyvom skupiny tzv. kamarátov ako dvadsaťročný. Všetky stresujúce udalosti vyplývajúce z dĺžky rozhodovania o ďalšom procesnom postupe, o jeho vine, či nevine vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu, považuje sťažovateľ navrhované finančné zadosťučinenie vo výške 9.000 € za primerané.».

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajskej prokuratúry v Trnave v trestnej veci vedenej pod č. k.: Kv 73/09 porušené bolo.

Krajskej prokuratúre v Trnave sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č. k.: KV 73/09 konala bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľovi sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 9.000 €,

ktoré mu je Krajská prokurátúra v Trnave povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajská prokurátúra v Trnave je povinná uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... trovy právneho zastúpenia v sume podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 73/09 dochádza k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Voči sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite – odboru Východ v Košiciach ČVS: PPZ-27/BOK-V-2009 z 28. marca 2009 začaté trestné stíhanie za trestný čin pozbavenia osobnej slobody podľa § 232 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 s tým, že následne vyšetrovateľ Policajného zboru uznesením ČVS: PPZ-27/BOK-V-2009 z 28. marca 2009 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol voči nemu obvinenie pre trestný čin pozbavenia osobnej slobody podľa § 232 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 spáchaný vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a uznesením ČVS: PPZ-27/BOK-V-2009 zo 4. mája 2009 bolo mu vznesené obvinenie za trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Keďže ale sťažovateľ svojím aktívnym prístupom prispel k objasneniu mimoriadne závažnej trestnej činnosti páchanej organizovanou skupinou „[REDAKOVANÉ]“, krajská prokuratúra v súlade s ustanovením § 228 ods. 3 Trestného poriadku uznesením z 12. septembra 2012 prerušila konanie v jeho trestnej veci. Proti tomuto uzneseniu bol prípustný opravný prostriedok - sťažnosť, sťažovateľ však túto nepodal.

Podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku policajt s predchádzajúcim súhlasom prokurátora môže prerušiť trestné stíhanie, ak sa obvinený významnou mierou podieľa na objasnení korupcie, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou, trestného činu úkladnej vraždy alebo trestných činov terorizmu alebo na zistení alebo usvedčení páchatel'a tohto trestného činu, a to pre taký trestný čin alebo pre iný trestný čin; prerušiť trestné stíhanie sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľa.

Po prieskume skutočností namietaných sťažovateľom (sťažnosti, príloh, ktoré sťažovateľ priložil k sťažnosti, ako aj z vyjadrenia krajskej prokuratúry) ústavný súd konštatuje, že v danom prípade krajský prokurátor po prerušení konania nie je nečinný, naopak, robí úkony smerujúce k spravodlivému rozhodnutiu v trestnej veci sťažovateľa. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom krajskej prokuratúry, že za týchto okolností môže byť lehota na obnovenie konania aj dlhšia. Krajská prokuratúra podľa názoru ústavného súdu postupuje v súlade s právnymi predpismi. Táto procesná situácia vylučuje, aby jej postupom dochádzalo k porušovaniu označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným zákonom, nemožno v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 450/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že krajská prokuratúra namietaným rozhodnutím nemohla porušiť základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2016